

[J. P. Nielsen.]

steren, at der træffes andre Bestemmelser, hvis Forholdet vedblivende skal bestaa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Thyge Jacobsen: Henimod Slutningen af sin Tale gjorde den højtærede Handelsminister en Bemærkning, i Anledning af hvilken jeg gerne vil have Lov til at rette et Spørgsmaal til ham, nemlig om denne Bemærknings Mening; thi jeg forstod den ikke. Den højtærede Handelsminister sagde, at det vilde være urimeligt — eller maaske sagde Ministeren umuligt, det husker jeg ikke — at gaa videre i den nuværende Situation med Toldforanstaltninger som Midlet. Og saa begrundede den højtærede Handelsminister denne sin Udtalelse med at sige: for det første fordi de to Oppositionspartier ikke er enige herom. Det forekommer mig, at denne Begrundelse, som oven i Købet udnævnes til at være den fornemste, er saa gaadefuld for en stor Portion af os andre, at det vistnok er meget rimeligt, at jeg her spørger den højtærede Handelsminister om den dybere Mening dermed.

Formanden: Det ærede Medlem maa helst tale ud til Forsamlingen.

Hans Nielsen: Selvfølgelig kunde denne Forhandling ikke foregaa, uden at Fagforeningstarifferne skulde blandes ind i den. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gentog i saa Henseende, hvad han har sagt saa mange Gange tidligere her om Fagforeningernes Tariffer og de efter hans Mening uheldige Virkninger, som disse Tariffer har. Og det ærede Medlem føjede til:

„Vi kan snart herken leve eller arbejde her i Landet.“

Vi kan snart hverken leve eller arbejde. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvem han mener med „vi“, for det er rigtigt: der er *nogle*, der snart hverken kan leve eller arbejde. Men det var jo neppe de 121 000, det ærede Medlem tænkte paa. Og tænkte han paa sig selv, vil jeg sige, at her er jo en god Arbejdsmark i Øjeblikket, hvis det ærede Medlem vil arbejde. Men jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem ikke har Lyst til at arbejde, og at det ærede Medlem ikke har Lyst til at yde noget Bidrag til, at der kan blive mere Arbejde her i Landet. Jeg vil derfor gerne udbede mig en nærmere Forklaring paa, hvad han mener med „vi“.

Til min store Forundring — kunde jeg

næsten sige — ser jeg, at det ærede Medlem i Morges faar vældig Bistand fra „Berlingske Tidende“. Paa et afsides Sted i Bladet findes der en Artikel, hvori der rettes et stærkt Angreb paa Nationalbanken, fordi den muligvis ikke tilstrækkeligt overfor Regeringen har dokumenteret, at man kan begrænse den indenlandske Købeevne ved at nedsætte Lønningerne. Har Nationalbanken gjort sin Pligt i saa Henseende? spørger „Berlingske Tidende“ indigneret. Det er en ganske karakteristisk Udtalelse, og den falder jo paa lige Linie med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals. For at bekæmpe Krisen vil man nedsætte den indenlandske Købeevne. Jeg gør Handelsstanden opmærksom paa, hvad der kan blive Følgen af den Agitation, der i Øjeblikket drives fra de to Partiers Side. Hvad er det, Detailhandlerne, ikke alene i denne By, men ogsaa ude over Landet, i de allerfleste Tilfælde skal leve af? Det er de Lønninger, som Arbejderne indtjener. Det gælder baade Skræddere, Skomagere, Bagere og Købmænd. Men, siger „Berlingske Tidende“, vi kan ogsaa forbedre Samfundsforholdene ved at nedsætte disse Lønninger. Derved vil det blive endnu trangere for disse mange Detailhandlere, som jeg erkender er den danske Arbejders bedste Venner. Naar man nu hører det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal tale om dette Spørgsmaal og man læser „Berlingske Tidende“, maa man jo faa det Indtryk, at Arbejderne her i Landet lever et Slaraffenliv, og at et Velleved saa at sige strømmer ind ad Dørene til dem. Jeg vil dertil sige, at der er mange af dem, der har Arbejde hele Ugen, som har det største Besvær med at faa det daglige Udkomme. En Arbejder faar 4 Ugelønninger om Maanedens. Mere end den ene Ugelønning skal mangfoldige af dem aflevere først til Husleje, derefter til Lys, Varme o. s. v. Derefter kan det ærede Medlem tænke sig, hvor meget der bliver tilbage til Velleved, til at leve et Slaraffenliv for. Jeg synes, det ærede Medlem skulde lægge denne Tale om Lønningerne til Side. Det kan godt være, at den klinger velbehageligt i nogles Øren, men den, der gør sig den Ulejlighed at tænke Spørgsmaalet til Bunds, ved meget vel, at de Lønninger, Arbejderne i det store og hele faar, kun er lige til Dagen og Vejen. Jeg skal slet ikke tale om Kaarene for de ulykkelige, der ikke har noget Arbejde, og deres Tal er jo desværre meget stort.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vilde belære mig om, at man ikke fastsætter Renten saadan lige ud i Luften. Jeg maa